

РЕШЕНИЕ

№ 1017

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 12-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЯНА ЦВ. ДИМИТРОВА

при участието на секретаря ХЕЛИЯ СЛ. СИМЕОНОВА
като разгледа докладваното от ЯНА ЦВ. ДИМИТРОВА Административно наказателно дело № 20231110214416 по описа за 2023 година

Намери за установено следното:

Производството е по реда на раздел V от ЗАНН.

Образувано е по повод жалба вх.№ УРИ 109296/10.10.2023г. по описа на ОПП СДВР от В. З. И. с ЕГН ***** и адрес в гр. Бухово, ул. „Сан Стефано“(23-ти септември) № 26, срещу Наказателно постановление N 23-4332-023070 от 05.10.2023г. , издадено от началник сектор ОПП към СДВР, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания:1. на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП - "глоба" в размер на 200 лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и 2. на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП - "глоба" в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец за нарушение на чл.123, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗДвП.

В съдебно заседание жалбоподателят В. И., редовно призован не се явява и не се представлява.

В жалбата се излагат възражения за допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на АУАН и издаване на НП.

В съдебно заседание административнонаказващият орган, редовно уведомен не се явява и не изпраща представител.

В съпроводителното писмо прави възражение за прекомерност на претендирани разноски.

СРП, редовно призована не се представлява.

От събраните гласни и писмени доказателства съдът прие за установено следното:

Жалбата на В. З. И. с ЕГН ***** срещу Наказателно постановление N 23-4332-023070 от 05.10.2023г. , издадено от началник сектор ОПП към СДВР, е подадена в законоустановения срок и от лице, което има право на жалба, поради което е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

На 14.07.2023г. около 14:45ч. В. И. управлявал л.а."Ауди А 4" с рег. № СВ 2397 РТ по ул."Никола Бонев" в гр.София, в посока от автомагистрала "Хемус" към гр. Бухово .

При неустановени обстоятелства, същият изгубил контрол над управляваното от него МПС , напуснал пътното платно вдясно и самокастрафирал в крайпътно дърво пред № 22.

Движението на автомобила било наблюдавано от св. Николай Николов, който също бил участник в движението и управлявал МПС , като се движел зад лекия автомобил с рег. № СВ 2397 РТ .

След настъпване на произшествието, св. Николов спрял и се приближил към катастрофиралия автомобил. Свидетелят забелязал, че водачът е неадекватен и усетил миризма на алкохол.

Водачът поискал от св. Николов помощ да приведат лекия автомобил рег. № СВ 2397 РТ в движение , но св. Николов отказал и подал сигнал на спешен телефон 112.

Водачът И., като не могъл да премести автомобила , заради големите повреди по него , напуснал местопроизшествието, преди идването на патрул от ОПП СДВР.

По подадения от св. Николов сигнал на място пристигнал АП в състав Николай Стоянов и Георги Попов от ОПП СДВР.

Огледът бил извършен в отсъствието на жалбоподателя, но в присъствието на св. Николов

Георги Попов – мл.автоконтрольор в ОПП СДВР съставил протокол за ПТП 1871355/14.07.2023г.

В последствие В. И. бил призован да се яви в ОПП СДВР, където св.Станислав Донков в присъствието на Цветан Харалампиев – двамата служители на ОПП СДВР, съставил на В. И. Акт за установяване на административно нарушение № 069596/01.09.2023г.

Контролният орган квалифицирал извършеното, като нарушения по чл. 20, ал. 2 и чл. 123, ал. 1, т. 2, б."Б" от ЗДвП.

Актът бил предявен на Ивано, който го подписал и посочил, че скоростта е била съобразена.

Въз основа на посочения АУАН и на осн. чл. 53 от ЗАНН било издадено Наказателно постановление N 23-4332-023070 от 05.10.2023г. , издадено от началник сектор ОПП към СДВР, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания:1. на основание

чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП - "глоба" в размер на 200 лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и 2. на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП - "глоба" в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец за нарушение на чл.123, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗДвП.

От така изложената и приета фактическа обстановка, за да постанови решението си съдът следва да обсъди наличието на административно нарушение, доказателствата относно субекта на административното нарушение, административното наказание и реда, по който то е наложено.

Процедурата по установяването на административно нарушение, издаването на наказателно постановление и неговото обжалване е уредена в ЗАНН. За неуредените в посочения нормативен акт случаи, чл. 84 от ЗАНН, препраща към субсидиарно приложение на разпоредбите на НПК. В производството по обжалване на наказателно постановление, административнонаказващия орган е този, който поддържа административнонаказателното обвинение, съответно тежестта на доказване е за него. Отразените в Акт за установяване на административно нарушение фактически констатации нямат доказателствена стойност по презумпция. Същите не се считат за установени, до доказване на противното, със способите за събиране на доказателствата в наказателния процес. Разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП касае единствено и само административнонаказателното производство пред административнонаказващия орган. Във въззивното производство пред съда обаче се прилагат разпоредбите на НПК, съгласно които годни доказателства и доказателствени средства са само тези, събрани по реда и условията на Кодекса като същите подлежат на проверка в хода на съдебното следствие.

В настоящия случай съдът счита, че изложените в АУАН и НП факти, досежно нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП са бланкетни, което препятства определянето на предмета на доказване.

Съгласно посочената норма, водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие.

Анализът на така цитираната правна норма обосновава извод за наличие на множество обстоятелства, изчерпателно изброени в нормата, с които водача следва да се съобразява при избиране на скоростта.

В настоящия случай, както в АУАН, така и в оспореното НП е посочено, че водачът не е съобразил поведението си със състоянието на пътя, съответно не е съобразил избирането на скоростта с това обстоятелство.

Не е посочено какво е било състоянието на пътя, с което следвало да съобрази скоростта си И..

АНО не е длъжен да посочва каква би следвало да е съобразената скорост, тъй като в

рамките на разрешената скорост, съобразената такава е свързана и с възможностите на конкретния водач.

Оценката за съобразеност на скоростта е субективна дейност на всеки водач на превозно средство и касае опита и възможностите на конкретното лице.

Ако за един водач, скорост от 40 км.ч. би била съобразена при конкретни пътни условия , за друг , тя би могла да бъде несъобразена, например поради липса на опит или по други причини , вкл. и от здравословен характер.

В този смисъл е допуснато нарушение, свързано с фактическата рамка на нарушението и то е неотстранимо в съдебната фаза на производството.

По тези съображения, НП подлежи на отмяна в тази му част.

Установен факт, който не се оспорва от нарушителя е , че след настъпване на ПТП, последният е напуснал местопроизшествието , като не е сигнализирил компетентните органи, респективно съдът намира, че е допуснато и нарушение по чл. 123 от ЗДвП.

В случая обаче, както контролният орган , така и АНО са допуснали нарушение при квалифициране на установените факти със съответната им правна норма.

Съгласно АУАН и НП, В. И. е напуснал мястото на ПТП без да уведоми органите на МВР.

Изложеното от фактическа страна е недостатъчно за предявяване на административнонаказателно обвинение.

По делото е установено, че от настъпилото ПТП са реализирани само материални щети, но този факт не е посочени нито в АУАН, нито в НП.

Относима към установените факти е разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б."А" от ЗДвП, която вмениява задължение на водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие с причинени само имуществени вреди да окаже съдействие за установяване на вредите от него.

Контролният е посочил правилна правна квалификация, но наказващият орган обаче е приел, че се касае за хипотеза на чл. 123, ал. 1, т. 2, б."А" от ЗДвП, която регламентира задълженията на водачите, участници в ПТП с пострадали хора.

Касае се за пълно несъответствие между установени факти и правна квалификация, което е неостранимо във въззивното производство, поради което НП следва да бъде отменено и в тази част.

При този изход от делото на жалбоподателят се дължат разноски, но същият не претендира такива, съответно съдът не дължи произнасяне.

ВОДИМ от горното и на основание чл.63,ал.1, ал. 2, т. 1 от ЗАНН съдът,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление N N 23-4332-023070 от 05.10.2023г. , издадено от началник сектор ОПП към СДВР, с което на В. З. И. с ЕГН ***** са наложени административни наказания: 1. на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП - "глоба" в размер на 200 лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и 2. на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП - "глоба" в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец за нарушение на чл.123, ал. 1, т. 2, б.“а“ от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____